

İsa Mesih'in Vahyi - Sayı Üç

Peygamberî Temellerin Açığa Çıkarılması: Vahiy ve Hakikat Yolunun İncelemesi

Jeff Pippenger
2023-08-21

Böylece alanı araştırıp hakikatin kıymetli mücevherlerini çıkarmak için kazı yaparken, gizli hazineler keşfedilir. Beklenmedik biçimde, toplayıp kıymetini bileceğimiz değerli maden cevheri buluruz. Ve arayışa devam edilmelidir. Şimdiye dek bulunan hazinenin büyük bir kısmı yüzeye yakın yatıyordu ve kolayca elde edildi. Arayış gereği gibi yürütüldüğünde, anlayışı ve kalbi saf tutmak için her türlü çaba gösterilir. Zihin açık tutulup vahiy alanı sürekli araştırıldığında, hakikatin zengin yataklarını bulacağız.

Eski hakikatler yeni yönleriyle açığa çıkacak ve arayışta gözden kaçmış hakikatler belirecektir. Güçlü hakikatler yanlış safsatasının altında gömülü kalmıştır, fakat gayretli arayıcı tarafından bulunacaktır. Hakikatin kıymetli mücevherlerinin hazine odasını bulup açtığında, bu bir hırsızlık değildir; çünkü bu mücevherleri takdir eden herkes onlara sahip olabilir ve sonra onların da başkalarına açacakları bir hazine odaları olur. Paylaşan kimse kendini hazineden mahrum bırakmış olmaz; çünkü onu başkalarını cezbetmesini sağlayacak bir biçimde sunabilmek için incelerken yeni hazineler bulur...

Hakikatin öğretmenleri olarak halkın önünde duranlar, büyük konuları ele almalıdır. Önemsiz konular hakkında konuşarak kıymetli zamanlarını harcamamalıdır. Söz'ü incelesinler ve Söz'ü vaaz etsinler. Söz, ellerinde keskin, iki ağızlı bir kılıç olsun. Söz, geçmiş hakikatlere tanıklık etsin ve gelecekte nelerin olacağını göstere.

"Artan ışık, peygamberliğin tüm yüce hakikatlerinin üzerine parlayacak ve bunlar tazelik ve parlaklık içinde görülecek, çünkü Doğruluk Güneşi'nin parlak ışınları her şeyi aydınlatacaktır." Manuscript Releases, cilt 1, 37-40.

Önceki makalelerle, Vahiy Kitabı'nda ilerlemeye başlarken iyi bir başvuru noktası sağlayacak kadar peygamberî temsili artık yerli yerine koyduğuma inanıyorum. Bu makaleleri çevrimiçi okuyorsanız, makalelerin tarih sırasına göre sıralandığını anladığınızı umarım. Paylaştıklarımın çoğuna aşına olan ve makaleleri takip edenler olduğunu anlıyorum; tekrara düştüğüm için onlardan özür dilerim. Ele aldığımız hakikatlere Kutsal Kitap'tan yeterli dayanak sunmaya çalışıyorum ki, Future for America'nın benimsediği ilkelere yeni olan biri de, çoğumuzun hâlihazırda bildiği bu kavramlara bizler kadar aşına olmasa bile, anlayabilsin ve ilgisini sürdürebilsin.

Yakın zamana kadar fark etmediğim, Vahiy Kitabı'nda açığa çıkarılmış çok güçlü bazı hakikatler var. Bunları paylaşmadan önce peygamberî bir dayanak kurmaya çalışmaksızın basitçe herkese sunabilirdim; ancak bu hakikatler o kadar yeni ve o kadar ciddi ki, onları üzerine yerleştirebileceğim bir temel olmaksızın paylaşmaya razı olmadım. Bu temelin de, sınama süresi kapanmadan hemen önce gerçekleşen Vahiy'in mühürlerinin açılması olarak temsil edildiğine inanıyorum.

Ve bana şöyle dedi: Bu kitabın peygamberlik sözlerini mühürleme; çünkü zaman yakındır. Haksız olan yine haksızlık etsin; murdar olan yine murdarlık etsin; doğru olan yine doğruluğunu sürdürsün; kutsal olan yine kutsallığını sürdürsün. Vahiy 22:10, 11.

İsa, gerçeği öğretme konusunda bir ilke ortaya koydu; bunun burada geçerli olduğuna inanıyorum. Bu ilke, Kutsal Ruh'un işinin tanınması çerçevesinde yer alır.

Ve o geldiğinde, dünyayı günah, doğruluk ve yargı konusunda suçlu gösterecek: Günah konusunda, çünkü bana iman etmedikleri için; Doğruluk konusunda, çünkü Baba'ya gidiyorum ve artık beni görmeyeceksiniz; Yargı konusunda, çünkü bu dünyanın hükümdarı yargılanmıştır. Size daha söyleyecek çok şeyim var, ama şimdi bunları kaldıramazsınız. Ama o, gerçeğin Ruhu, gelince, sizi bütün gerçeğe yöneltecek; çünkü kendiliğinden konuşmayacak; ne iştirse onu söyleyecek; ve gelecek olanları size bildirecek. O beni yüceltecek; çünkü benim olandan alacak ve onu size bildirecek. Yuhanna 16:8-16.

Mesih, 'Size söyleyecek daha çok şeyim var, ama şimdi bunlara dayanamazsınız' dediğinde, bugün paylaşılacak çok şey olduğu yönündeki kanaatimi teyit eder; ancak bu gerçekleri üzerine bina edebileceğimiz mantıklı bir öncülün önce ortaya konması gerekir. Bunu söylemişken, önceki ayetler, üç meleşin mesajlarını Kutsal Ruh'un 'dünyayı günah, doğruluk ve yargı konusunda ikna etmesi' olarak tanımlar. Bu üç mesaj son uyarı mesajıdır; bu nedenle Kutsal Ruh'un işini tanımlayan bu pasaj önemli bir tanıklıktır; çünkü mesajın aşamalı olarak anlaşıldığını vurgular ve yalnızca Kutsal Ruh'un yağına sahip olanlar tarafından anlaşılır. Yuhanna, Vahiy kitabında, dünyanın sonunda Şabat'ı tutan bir Yedinci Gün Adventisti olduğunu beyan ederek tam da bu gerçeği temsil eder.

Rab'bin gününde Ruh'ta idim ve arkamdan borazan sesi gibi gür bir ses işittim. Vahiy 1:10.

Dünyanın sonunda Vahiy'deki mühürü açılmış mesajı anlayacak olan Yedinci Gün Adventistleri, bunu "Ruh'ta" oldukları için yapacaklardır. Bize "Adventist halkının deneyimini örneklediği" söylenen benzetmenin bağlamında Yuhanna, Ruh'un yağına sahip olduğu için akıllı bir bakiredir. O, "arkalarından" gelen büyük bir ses duyan dünyanın sonundaki akıllı bakireleri temsil eder. Onun "arkadan gelen" sesi, hemen sonraki ayette belirtildiği üzere Alfa ve Omega'dır ve ses ona eski yollara dönmelerini ve onlarda yürümesini söyler.

RAB şöyle diyor: Yollarda durun, bakın; eski yolları, iyi yolun nerede olduğunu sorun; o yolda yürüyün ve canlarınız için huzur bulacaksınız. Ama onlar, "O yolda yürümeyeceğiz" dediler. Yeremya 6:16.

Yeremya'nın sözünü ettiği "dinlenme", son yağmur sırasında Kutsal Ruh'un dökülüşüdür. Bir sonraki ayette Yeremya, Adventizmin temellerine (eski yollar) dönmeyi ve o yollarda yürümeyi reddeden akılsız bakirelere ilişkin ikinci bir örnek verir.

Ayrıca üzerinize bekçiler koydum, "Boru sesine kulak verin" diyerek. Ama onlar, "Kulak vermeyeceğiz" dediler. Yeremya 6:17.

Yuhanna, arkasındaki, onu eski yollara ya da Adventizmin temellerine yönlendiren sesi duyduğunda, duyduğu ses bir borazan gibidir. O ses, Tanrı'nın Adventizmin başına koyduğu

"bekçiler" aracılığıyla iletilir. Adventizmin başlangıcında, yargının açılışını ilan eden birinci meleğin ilanı sırasında uyarı borazanını çalan bekçi Baba Miller'di. Ancak Yuhanna, özellikle, yargının kapanışını duyuran üçüncü meleğin mesajını ilan edenleri temsil eder. O, Tanrı'nın Miller'in çalışması aracılığıyla kurduğu temellere geri dönenleri temsil eder.

Yıllar boyunca defalarca gösterdik (ve bu, Habakkuk'un Levhaları'nda bulunabilir) ki birinci meleğin "Tanrı'dan korkun" mesajı, günahın farkına vardırmaktır; ikinci meleğin mesajında doğruluk ortaya çıkar ve üçüncüsü yargıyı belirtir. Bunlar, üç meleğin üç adımı olduğu gibi Kutsal Ruh'un işinin de üç adımdır. Bu üç adım, "gerçek" diye çevrilen İbranice sözcüğü oluşturan üç İbranice harfle de temsil edilir. Yuhanna on altıncı bölümdeki pasajda İsa, Tanrı'nın halkını "bütün gerçeğe" yöneltme işinde Kutsal Ruh'un faaliyetinden söz eder ve onlara "gelecek şeyleri" de gösterir. Yine de İsa, "size söyleyecek daha çok şeyim var, ama şimdi bunlara dayanamazsınız" der.

Umarım "hakikat" olarak çevrilen İbranice kelimenin öneminin bir kısmını anlamışsınızdır. Zira o sembolü çalışmamıza uygulamaya yeni başladık. Vahiy'in birinci bölümünün ilk üç ayetinde Tanrı ile insan arasındaki iletişim süreci tanımlanmaktadır. Bu, Vahiy Tanrılığın üçlü doğasını tanımlamadan önce bile belirlenir. Vahiy'in son ayetlerinde ikinci bir tanıklık bulur ve bunu yaparken, "satır üzerine satır" uygulamasına dayanarak daha fazla ışık verir.

Sonra Yaratılış 1:1-2:3'ü eklediğimizde, üçüncü bir tanık ve Vahiy'in başında ve sonunda bulunan önceki iki çizginin üzerine yerleştirmek üzere başka bir peygamberî çizgi buluruz.

Sonra, gelecek İlyas'ı belirleyen Eski Antlaşma'daki son vaadi de ekleriz ve dört peygamberlik çizgisi elde ederiz.

Daha sonra Yeni Ahit'in birinci bölümünü ekleriz ve tüm çizgilere Alfa ve Omega ilkesini uyguladığımızda, İncil'de bulunan nihai mesajı bir araya getirmek üzere beş çizgimiz olur. Hâlihazırda belirlediğimiz bu beş çizgiyi, ilkeyi bu beş çizginin tümüne uygulayarak tamamlayacak olursak, o zaman Matta'nın sonunun ve Yuhanna'nın sonunun, üzerinde durduğumuz beş "ilk ve son" peygamberlik çizgisinin tanıklık ettiği aynı bilgiye tanıklık ettiğini görmeyi beklemeliyiz.

Mührü açılmakta olan mesaj Vahiy kitabında ortaya konmuştur; dolayısıyla diğer hatlar için referans noktasıdır; bu da Kardeş White'in, "Kutsal Kitap'taki bütün kitaplar Vahiy'de buluşur ve Vahiy'de sona erer" şeklindeki bildiriyle uyumludur. Vahiy kitabının ilk üç ayetinin verdiği mesaj, Tanrı'nın sözünü Yuhanna'ya yazıp kiliselere göndermesi için iletirken kullandığı süreci tanımlar. Yeni Ahit'in ilk kitabı ise, daha önce belirtildiği gibi, İsa Mesih'in soy kütüğünü ortaya koyar ve çok öğretici bir noktaya başlar.

Davut'un oğlu, İbrahim'in oğlu İsa Mesih'in soyağacının kitabı. Matta 1:1.

İsa, münakaşacı Yahudilerle olan doğrudan etkileşimini onları "Davut'un oğlu" konusuyla susturarak sona erdirdi; bu konu, Yahudiler Kutsal Kitap'taki başlangıç ve son ilkesini anlamış olsalardı ancak anlaşılabilirdi. Onlar anlamadılar ve çoğu Adventist de anlamıyor. Tarihin tekerrür ettiği ilkesine karşı çıkmak isteyen herkes, antik İsrail'in modern İsrail'i temsil ettiğini

anlamadığını gösterir; bu ilkeye inanma konusundaki isteksizlikleri, antik İsrail'in sonunda aynı ilkeyi anlamaya yönelik isteksizlikle aynıdır. İsa, Yahudilere yönelttiği son bilmeceyle bu ilkeyi ortaya koydu: "Davut'un Rab'bi nasıl Davut'un oğlu da olabilir?"

Yuhanna'nın birinci bölümü, başlangıçta Söz'ün Tanrı'yla birlikte olduğunu, Söz'ün Tanrı olduğunu ve her şeyi Söz'ün yarattığını belirtir. Bu elbette sözünü ettiğimiz diğer ifadelerle uyumludur. Ve Yuhanna İncili'nin son sözlerine baktığımızda, İsa'nın nasıl öleceğini anlattığını duyan Petrus'un, elçi Yuhanna'nın başına ne geleceğini İsa'ya sorduğunu görürüz.

Petrus onu görünce İsa'ya, "Ya Rab, peki bu adam ne olacak?" dedi. İsa ona, "Ben gelinceye dek onun kalmasını istersem, bu seni ne ilgilendirir? Sen beni izle." dedi. Bunun üzerine kardeşler arasında şu söz yayıldı: O öğrencinin ölmeyeceği. Oysa İsa, "O ölmeyecek" dememişti; yalnız, "Ben gelinceye dek onun kalmasını istersem, bu seni ne ilgilendirir?" demişti. Bu olaylara tanıklık eden ve bunları yazan öğrenci budur; onun tanıklığının doğru olduğunu biliyoruz. İsa'nın yaptığı daha başka birçok şey de vardır; sanırım bunların her biri yazılsa, yazılacak kitapları dünyanın kendisi bile alamazdı. Amin. Yuhanna 21:21-25.

Petrus, Yuhanna'nın nasıl öleceğini, hatta Yuhanna'nın ölüp ölmeyeceğini bilmek istedi. Yanıt, İsa'nın bunu söylemesi ve ardından Yuhanna'nın yeniden dile getirmesiyle bölümde iki kez tekrarlanır: "Eğer onun [Yuhanna'nın] benim gelinceye dek kalmasını istersem, bu seni ne ilgilendirir?" Yuhanna İsa'nın İkinci Gelişi'ne kadar yaşadı.

O "gerçeği" ancak tarihin tekerrür ettiğine ve tekerrür edecek olan tarihin bunu dünyanın sonunda yaptığına inanırsanız görebilir veya işitebilirsiniz. Dünyanın sonu, Yuhanna'nın Vahiy kitabını yazarken bulunduğu yerdir. Yuhanna İncili'ndeki son kitap, başlangıç ve sona ilişkin diğer çizgilerle uyuşur; çünkü Yuhanna'yı İkinci Geliş'e götüren olayların tarihine yerleştirir ve orada da, son uyarı mesajını ilan edenleri temsil ederek, bu mesajı kiliselere gönderir.

Hristiyanlığın ilk günlerinde Mesih ikinci kez geldi. İlk gelişi bebek olarak geldiği Beytlehem'deydi. İkinci gelişi ise Patmos Adası'nda oldu; burada kendisini görkem içinde Vahiyçi Yuhanna'ya açıkladı. Yuhanna, O'nu gördüğünde 'ayaklarının dibine ölü gibi düştü'. Ama Mesih, bu görüntüye dayanabilmesi için onu güçlendirdi ve ardından Asya'daki kiliselere yazması için ona bir mesaj verdi; bu kiliselerin adları, her kilisenin özelliklerini tanımlayıcıdır.

"Mesih'in kulu olan peygambere açıkladığı ışık bizim içindir. Onun vahyinde üç meleğin mesajları verilmiş ve gökten büyük güçle inip yeryüzünü görkemiyle aydınlatacak meleğin tasviri yer almıştır. İçinde son günlerde var olacak kötülüğe ve canavarın işaretine karşı uyarılar vardır. Biz bu mesajı sadece okumak ve anlamakla kalmayıp, dünyaya tereddütsüz ve net bir dille ilan etmeliyiz. Yuhanna'ya açıklanan bu şeyleri sunarak, halkı harekete geçirebileceğiz." Manuscript Releases, cilt 19, 41.

Yuhanna İncili'nin sonu, Vahiy Kitabı'nın ilk üç ayetinde olduğu gibi, Yuhanna'yı İkinci Geliş'in tarihinde peygamberce konumlandırarak iletişim zincirini tanımlar. Böylece, İsa'nın ilk "ikinci gelişi"ni (Patmos) O'nun son "ikinci gelişi"ni örneklemek için kullanır. Bu, ele aldığımız diğer çizgilerle mükemmel biçimde örtüşür; çünkü bu, dünyanın sonunda, İsa Mesih'in Vahiy'ni aldığı Patmos'ta bulunan Yuhanna'yı temsil eder. Peki Matta İncili'nin sonu?

Sonra on bir öğrenci, Celile'de İsa'nın onlara belirlediği dağa gitti. O'nu görünce O'na tapındılar; ama bazıları kuşkuya düştü. İsa yanlarına gelip onlara şöyle dedi: Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi. Bu nedenle gidin, bütün uluslara öğretin; onları Baba'nın, Oğul'un ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin. Size buyurduğum her şeyi yerine getirmeyi onlara öğretin. Ve işte, ben dünyanın sonuna dek her zaman sizinle birlikteyim. Amin. Matta 28:16-20.

Bu pasajda bütün yetki İsa'ya verilmiştir ve bu da elbette O'nun yaratıcı gücüdür. Ve sonra, Baba'nın, Oğul'un ve ayrıca Yaradılış'ın birinci bölümünde suların üzerinde hareket eden Kutsal Ruh'un ve Tanrı'nın tahtının önünde bulunan yedi ruhun adıyla vaftiz etme buyruğunu verir. Bu pasaj, Hristiyanların göksel üçlünün üç kişisini birbirinden ayrı üç varlık olarak tanımları gerektiğini belirtir. Matta'nın sonu da diğer altısı gibi satırlara ekleme yapar.

Mesih, vaftizi kendi ruhsal krallığına girişin işareti kılmıştır. Bunu, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un otoritesi altında oldukları kabul edilmek isteyen herkesin uyması gereken kesin bir şart haline getirmiştir. İnsan kilisede kendine bir yer bulmadan, Tanrı'nın ruhsal krallığının eşliğinden içeri girmeden önce, ilahi adın mührünü almalıdır: 'Rab doğruluğumuzdur.' Yeremya 23:6.

Vaftiz, dünyadan son derece ciddi bir vazgeçişdir. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edilenler, Hristiyan yaşamlarının daha başlangıcında şunu alenen ilan ederler: Şeytan'a hizmet etmeyi bıraktıklarını ve kraliyet ailesinin üyeleri, göksel Kral'ın çocukları olduklarını. Şu buyruğa itaat etmişlerdir: "Aralarından çıkın ve ayrılın, ... ve murdar olana dokunmayın." Ve onlarda şu vaat yerine gelir: "Sizi kabul edeceğim ve size Baba olacağım; siz de Benim oğullarım ve kızlarım olacaksınız, diyor Her Şeye Gücü Yeten Rab." 2. Korintliler 6:17, 18.

Hristiyanlar vaftizin kutsal törenine katıldıklarında, O'na sadık kalacaklarına dair ettikleri yemini O kayda geçirir. Bu yemin, onların sadakat yeminidir. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edilirler. Böylece göklerin üç büyük kudretiyle birleşirler. Dünyayı reddetmeye ve Tanrı'nın egemenliğinin yasalarına uymaya kendilerini adarlar. Bundan böyle yeni bir yaşamda yürümelidirler. Artık insanların geleneklerini izlemeyeceklerdir. Artık hileli yöntemleri izlemeyeceklerdir. Göklerin egemenliğinin hükümlerine itaat etmelidirler. Tanrı'yı onurlandırmayı amaçlamalıdır. Yeminlerine sadık kalırlarsa, her doğruluğu yerine getirmelerini sağlayacak lütuf ve güçle donatılacaklardır. 'Onu kabul edenlerin hepsine, O'nun adına iman edenlere, Tanrı'nın çocukları olma yetkisini verdi.' Evangelism, 307.

İsa, kendi Kelâmında sonu başlangıç aracılığıyla gösterir; çünkü O Kelâmdır ve Alfa ve Omega'dır.

Bu yedi çizgiyi bir araya getirmek, Tanrı ile insan arasındaki iletişim sürecinin çok ayrıntılı bir resmini ortaya koyar; diğer "çizgilerin" tanıklığıyla ortaya konan ve teyit edilen daha birçok kritik ve önemli gerçeği de içerir. Alfa ve Omega'yı temsil eden peygamberliğin yedi "çizgisi". Peki ya Malaki kitabı?

Malaki kitabı, Adventizmdeki sadakatsiz rahiplere karşı çok sert bir kınamadır. Dünyanın sonunda Adventizmde tapınanların iki sınıfının tanımlanmasıyla başlar.

Malaki aracılığıyla İsrail'e gelen RAB'bin bildirisini. RAB diyor ki: "Sizi sevdim." Ama siz, "Bizi nasıl sevdim?" diyorsunuz. "Esav, Yakup'un kardeşi değil miydi?" diyor RAB; "yine de Yakup'u sevdim." Malaki 1:1, 2.

Malaki ayrıca bize, dünyanın sonundaki iki tapınan sınıfının iki kâhin sınıfı olduğunu bildirir.

Ve şimdi, ey kâhinler, bu buyruk sizin içindir. Eğer dinlemez ve adıma yücelik vermeyi yüreğinize koymazsanız, orduların RAB'bi şöyle diyor: Üzerinize bir lanet göndereceğim ve bereketlerinizi lanetleyeceğim; evet, onları çoktan lanetledim, çünkü bunu yüreğinize almıyorsunuz. Malaki 2:1, 2.

Malaki kitabının başlangıcı, iki kâhin sınıfı aracılığıyla Laodikya ve Filadelfya mesajını örnekler. Kâhinlere "işitin" diye buyrulur. Yuhanna, işiten kâhinleri temsil eder ve bir kâhin de Tanrı'nın antlaşma uyarınca seçtiği halkı temsil eder. Onlar zaten lanetlenmişlerdir ve eğer "işitmezler" ve "yüreklerine koymazlar" ya da "koymak istemezlerse" yeniden lanetleneceklerdir.

Siz de, diri taşlar olarak, İsa Mesih aracılığıyla Tanrı tarafından kabul edilen ruhsal kurbanlar sunmak için ruhsal bir ev ve kutsal bir kâhinlik olarak bina ediliyorsunuz. Bu yüzden Kutsal Yazı'da da şöyle denir: "İşte, Siyon'da seçilmiş, değerli bir baş köşe taşı koyuyorum; ona iman eden asla utandırılmayacaktır." Buna göre, iman eden sizler için o değerlidir; ama itaatsiz olanlar için, yapı ustalarının reddettiği taş baş köşe taşı oldu; ve Söz'e itaatsiz oldukları için tökezleyenler için bir sürçme taşı ve bir düşme kayasıdır; zaten buna da atanmışlardı. Ama siz seçilmiş bir nesil, krallık kâhinliği, kutsal bir ulus, Tanrı'nın öz halkısınız; sizi karanlıktan olağanüstü ışığına çağırmanın yüceliklerini ilan edesiniz diye. Bir zamanlar halk değildiniz, ama şimdi Tanrı'nın halkısınız; merhamet bulmamıştınız, ama şimdi merhamet buldunuz. 1 Petrus 2:5-10.

Rahipler, tapınağın temelindeki "köşe taşı" ile sınıanan Tanrı'nın seçilmiş halkıdır. Köşe taşı, diğer tüm temel taşlarının hizalandığı taştır ve aynı zamanda bütün tapınağın yükünü taşıyan taştır. Miller'in köşe taşı, Levililer'in yirmi altıncı bölümündeki "yedi kez" idi. Köşe taşı ya da yapıcıların reddettiği taş, tapınağın inşasına dair gerçek bir öyküdür; bu öykü Peygamberlik Ruhunun yazılarında çok açık bir şekilde anlatılır. Reddedilen ilk taşla ilgili bir nokta şudur: Reddedildikten sonra bir kenara ayrılmıştı ve o andan itibaren, çalışma alanlarının içinde bir kenara konmuş olan köşe taşına tapınağın yapıcılarını düzenli olarak takılıp duruyorlardı. O bir tökezleme taşıydı.

Malaki'de Tanrı, akılsız Laodikyalı bakireler olarak da bilinen kötü kâhinlere, onları hem şimdiden "lanetlemiş olduğunu" hem de "lanetleyeceğini" bildirir. Onları lanetler; çünkü İlyas mesajını "işitmek" ve onu yüreklerine "koymak" istemezler. İlyas mesajı, babaların yüreklerini çocuklara, çocukların yüreklerini de babalara çevirir. Yüreklerin çevrilmesi, babalara ve çocuklara ilişkin İlyas mesajını işitmeyi temsil eder; bu da ilk ve son ilkesidir. İlk ve son mesajını işitmek yeterli değildir; o mesaj yüreğe konulmalıdır. İlyas mesajını kabul etmek, onu yüreğine koymaktır. Bir kâhin o ilkeyi işitmek istemezse, lanetlenecektir.

1863'te, Miller'in keşfettiği ilk ve en temel gerçeği reddetme sürecini başlattıklarında laneti kendi üzerlerine çektiler ve o reddi bugüne kadar sürdürmekten başka bir şey yapmadılar. Ancak

kademeli lanet 1863'te başlamış olsa da (çünkü onlar zaten lanet altındadırlar), gelecek zamandaki lanet, Pazar yasasında Rab'bin ağzından tükürüldüklerinde gerçekleşir. Malaki'nin başlangıcı sonu tasvir eder; zira son, bilge ve akılsız kâhinlere verilen son uyarıyı temsil eder. Malaki'deki bilge ve akılsızlar Esav ve Yakup olarak temsil edilir. İlk oğulluk hakkı aracılığıyla antlaşmayı temsil eden ağabey, küçük kardeşle tezat oluşturur. Büyüğü birinci, küçüğü son olandır.

Malaki'de hem Esav hem de Yakup Laodikyalı Adventistlerdir; ancak ikincisi eninde sonunda Rab'bin "sesini" duydu, tövbe etti ve adı İsrail olarak değiştirildi. Büyüğü, ilki ise duymadı. Yakup, rüyayı gördüğü gece, Mesih'i temsil eden merdiven üzerinde inip çıkan melekleri görerek Rab'bin sesini duydu. Yakup, dünyanın sonunda, Yuhanna'nın ve Yakup'un inip çıkan meleklerin merdiveni rüyasıyla örneklediği üzere, Vahiy kitabı birinci bölümün ilk üç ayetini deneyimlediklerinde Laodikyalılıktan Filadelfyalılığa dönüşen Laodikyalı Adventistleri temsil eder. Bu deneyim, Yakup'un Filadelfyalı olan İsrail'e dönüşümünün başlangıcını işaret eder. Yakup'un dönüşüm hikâyesinin sonu, Penuel'de Mesih'le güreştiği zamandır. Böylece Yakup'un ilk oğulluk hakkı öyküsü, son uyarı mesajının mühürlerinin açıldığı esnada, Vahiy kitabı birinci bölümün ilk üç ayetinde başlar ve yedi son bela döneminde, sıkıntı zamanında sona erer.

Başlangıçların ve sonların dört kümesinin hepsi, "satır üstüne satır" şeklinde, İsa Mesih'in Vahiy'nin mesajına tanıklık eder. Soru, akılsız rahiplerin işitip işitmeyecekleridir.

Ne mutlu bu peygamberliğin sözlerini okuyana, işitenlere ve onda yazılanlara uyanlara; çünkü zaman yakındır. Vahiy 1:3.

Ruh'un kiliselere söylediklerini işiten bilge kâhinler, İlyas'ın mesajını işitir. Miller İlyas'tı ve bazıları işitti, ama diğerleri reddettiler.

Binlerce kişi, William Miller'ın vaaz ettiği gerçeği benimsedi ve Tanrı'nın kulları, mesajı ilan etmek için İlyas'ın ruhu ve gücüyle ortaya çıkarıldı. İsa'nın öncüsü Yahya gibi, bu ciddi mesajı vaaz edenler baltayı ağacın köküne dayamaya ve insanları tövbeye yarasır meyveler vermeye çağırmaya kendilerini mecbur hissettiler. Tanıklıkları, kiliseleri uyandıracak, onları güçlü biçimde etkileyecek ve gerçek karakterlerini ortaya koyacak nitelikteydi. Ve gelecek gazaptan kaçmaları yönündeki ciddi uyarı duyurulurken, kiliselere bağlı olanların birçoğu şifa veren mesajı kabul etti; yoldan sapmalarını gördüler ve tövbenin acı gözyaşlarıyla ve derin ruh ıstırabı içinde Tanrı'nın önünde alçaldılar. Ve Tanrı'nın Ruhü üzerlerine geldiğinde, "Tanrı'dan korkun ve O'na yücelik verin; çünkü O'nun yargı saati gelmiştir." çağrısını duyurmaya yardım ettiler. Erken Yazılar, 233.

Miller, hem İlyas hem de Vaftizci Yahya tarafından tipolojik olarak temsil edilmiştir; çünkü Vaftizci Yahya Mesih'in ilk gelişi için yolu hazırladı ve Miller de 22 Ekim 1844'te Mesih'in göksel tapınağın En Kutsal Yeri'ne girmesi için yolu hazırladı. Malaki, Yahya'nın ve Miller'ın hizmetini doğrudan tanımlar.

İşte, elçimi göndereceğim; önümde yolu hazırlayacak. Aradığınız RAB ansızın tapınağına gelecek; özlediğiniz antlaşmanın elçisi de. İşte, geliyor, diyor Her Şeye Egemen RAB. Ama onun gelişinin gününe kim dayanabilir? O görüldüğünde kim ayakta durabilir? Çünkü o maden arıtıcısının ateşi gibi, çamaşırıcının sabunu gibidir. Gümüşün arıtıcısı ve arındırıcısı

olarak oturacak; Levioğullarını arındıracak, onları altın ve gümüş gibi arıtacak ki RAB'be doğruluk içinde sunu sunabilsinler. O zaman Yahuda'nın ve Yerusolim'in sunusu, eski günlerde ve önceki yıllarda olduğu gibi, RAB'bin hoşuna gidecek. Yargı için size yaklaşacağım; büyücülere, zina edenlere, yalan yere ant içenlere karşı ve ücretli işçinin hakkını yiyenlere, dul ve öksüzü ezenlere, yabancıyı hakkından mahrum edenlere ve benden korkmayanlara karşı hızla tanıklık edeceğim, diyor Her Şeye Egemen RAB. Çünkü ben RAB'ım, değişmem; bu yüzden ey Yakup'un oğulları, tükenmediniz. Malaki 3:1-6.

Kendi tarihindeki bir "nöbetçi" olarak, Miller'in çalışması tapınağın temellerini yeniden kurmayı temsil ediyordu. Başlangıçta yaptığı iş, tapınağın tamamlanmasını temsil eden bir işi örneklemelidir. O son iş, boruya belirli bir ses vermek için başka bir nöbetçi gerektirir. Miller ve birinci meleğin mesajı yargının açıldığını duyurdu; Adventizmin sonunda Miller'in örneğini teşkil ettiği nöbetçi ise yargının kapanışını ilan edecek.

Malaki'de Rab, "büyücülere, zina edenlere, yalan yere yemin edenlere, ücretli işçiye ücretinde haksızlık edenlere, dul kadına ve öksüze zulmedenlere, yabancıyı hakkından mahrum edenlere ve benden korkmayanlara" karşı yargı getireceğini vaat eder. Burada tanımlananlar, "orduların Rabbi"nden "korkmayan" kimselerdir. William Miller, insanları "Tanrı'dan korkmaya" çağıran birinci meleğin habercisidir. Temelleri reddetmek, Tanrı korkusunu reddetmektir.

Çünkü, işte, fırın gibi yanan bir gün geliyor; bütün kibirliler, evet, kötülük yapanların hepsi anız gibi olacak; gelen o gün onları kök de dal da bırakmadan yakıp yok edecek, diyor Orduların Rabbi. Ama adımdan korkan sizlere Doğruluk Güneşi kanatlarında şifayla doğacak; siz de dışarı çıkacak ve ahırda beslenen buzağılar gibi serpileceksiniz. Kötüleri çığneyeceksiniz; çünkü bunu yapacağım gün onlar ayaklarınızın tabanları altında kül olacak, diyor Orduların Rabbi. Kulum Musa'ya Horev'de bütün İsrail için buyurduğum yasayı, tüzükleri ve hükümleri anımsayın. İşte, Rab'bin büyük ve korkunç günü gelmeden önce size peygamber İlyas'ı göndereceğim. O, babaların yüreğini çocuklara, çocukların yüreğini de babalarına döndürecek; yoksa gelip yeryüzünü lanetle vuracağım. Malaki 4:1-6.

- Kutsal Kitap'ın başlangıcı (Yaratılış) ve Kutsal Kitap'ın sonu (Vahiy).
- Eski Antlaşma'nın başlangıcı (Yaratılış) ve Eski Antlaşma'nın sonu (Malaki).
- Yeni Ahit'in başlangıcı (Matta) ve Yeni Ahit'in sonu (yine Vahiy).
- Yuhanna'nın tanıklığının başlangıcı (Yuhanna İncili) ve Yuhanna'nın tanıklığının sonu (yine Vahiy).
- Malaki'nin başlangıcı ve Malaki'nin sonu.
- Matta İncili'nin başlangıcı ve Matta İncili'nin sonu.
- Yuhanna İncili'nin başı ve sonu.
- Dört İncil'in başlangıcı ve dört İncil'in sonu.

Birden fazla kez atıfta bulunulan peygamberlik başlangıçlarını ya da sonlarını çıkardığımızda, bir araya getirilip Vahiy'in ilk üç ayetinin üzerine yerleştirilecek sekiz peygamberlik satırı kalır. Peki Yaratılış'ın sonu ne olacak?

Yaratılış'ın ellinci bölümü Yusuf'un ölümüyle sona erer.

Böylece Yusuf, yüz on yaşında öldü; onu mumyaladılar ve Mısır'da bir tabuta konuldu.
Yaratılış 50:26.

Kırk sekizinci bölüm Yakup'un ölümünü işaret eder. Yakup'un ölümünün ilk olarak kırk sekizinci bölümde yer alması ve Yusuf'un ölümünün ellinci bölümün kapanış ayetlerinde yer alması, Yaratılış kitabının sonu olarak, Yaratılış'ın son üç bölümü üzerine Alfa ve Omega'nın imzasını koyar.

Bu iki ölüm, İsrail'in Mısır'daki esaretinin başlangıcı ve sonunun sembolleri olarak kullanılır. Başlangıçta Yakup'un bedeni atalarının yanına defnedilmek üzere geri götürülür; Musa Mısır'dan çıktığında ise Yusuf'un bedenini, atalarının gömüldüğü yere defnedilmek üzere beraberinde götürür.

Musa, Yusuf'un kemiklerini de beraberinde götürdü; çünkü Yusuf, "Tanrı kuşkusuz yardıma gelecektir; o zaman kemiklerimi buradan sizinle birlikte götüreceksiniz" diyerek İsrailoğullarına sıkı sıkıya ant içirmişti. Çıkış 13:19.

Yaratılış kitabının sonunu son üç bölüm oluşturur. Kırk sekizinci bölümde Yakup (İsrail), on iki oğluna kutsamalar verir; bu kutsamalar, soruşturma yargısının "son günleri"nde o on iki kabileye ne olacağına dair peygamberlikler olarak doğrudan tanımlanır.

Yakup oğullarını çağırıp şöyle dedi: "Toplanın ki size son günlerde başınıza gelecek olanları söyleyeyim. Toplanın ve dinleyin, ey Yakup'un oğulları; babanız İsrail'e kulak verin." Yaratılış 49:1, 2.

Araştırma yargısının "son günlerinde" Rab, Vahiy kitabında yüz kırk dört bin olarak temsil edilen on iki oğlunu bir araya toplayacağına söz verir. Bunlar, Yuhanna'nın Vahiy kitabında temsil ettikleridir. Onlar, Yakup'tan gelen bir çağrıyla, yani tarihlerinin başlangıcından gelen ve kendilerine "iştirin" ve "kulak verin" denilen bir çağrıyla toplanırlar. Son günlerde, Yakup'un oğullarıyla örneklenenler bir mesajı "iştirin" ve "kulak verir"; ya da Yuhanna'nın dediği gibi, orada yazılı olan şeyleri "yerine getirir". Bu, babadan çocuklara bir çağrıdır; bu İlyas mesajıdır. Çağrılanlar "Yakup'un oğulları" diye adlandırılır ve ayrıca babaları İsrail'e "kulak vermeleri" istenir.

Malaki'de Esav ve Yakup, bilge ve akılsız bakireleri temsil eder. Çağrı, babaları Yakup'tan ve babaları İsrail'den gelir; bu, son çağrı yapıldığında herkesin Laodikyalı bir Adventist olduğunu ve aldatıcı Yakup'un mu yoksa galip gelen İsrail'in mi oğlu olacaklarına dair seçimin kendi ellerine bırakıldığını ortaya koyar. Onların seçim yapabilmesini sağlayan şey, mesajın içindeki yaratıcı kudrettir. Mesaj okunur, iştilir ve yerine getirilirse, her şeyi var eden aynı yaratıcı kudret aracılığıyla İsrail'in bir oğlu haline dönüştürüleceklerdir. İşitmeyi reddetmek ise, aldatıcı Yakup'un tecrübesini sürdürmektir.

Yakup'un toplanma çağrısı, aynı zamanda Vahiy'de mühürü açılan mesajın toplanma çağrısıdır ve anlaşılması gereken önemli bir semboldür. Levililer 26'daki "yedi kez" ifadesi, önceden bir

dağılma olmadıkça toplanma olmayacağını öğretir. Yüz kırk dört bin, çağrıdan önce dağılmış olanlardır. Bu hakikat Kutsal Kitap'ta defalarca vurgulanır.

RAB'bin sözünü işitin, ey uluslar; bunu uzak adalarda ilan edin ve deyin ki: İsrail'i dağıtan onu toplayacak ve bir çobanın sürüsünü gözettiği gibi onu gözetip koruyacaktır. Yeremya 31:10.

Yüz kırk dört binle yenilenen antlaşma, Tanrı'nın yasasını yüreklerimize yazacağı vaadini içerir. Ama Rab'bin onlar için bu yaratıcı eylemi gerçekleştirdiği kimseler daha önce dağılmıştır.

Yine Rab'bin sözü bana geldi ve şöyle dedi: İnsanoğlu, kardeşlerin—evet, kardeşlerin—soydaşların ve İsrail halkının tümü; Yeruslaim'in sakinlerinin kendilerine, “Rab'den uzak durun; bu ülke mülk olarak bize verildi” dedikleri kimselerdir. Bu yüzden de ki: Rab Tanrı şöyle diyor: Onları uluslar arasına uzaklara sürdüysen ve ülkelerin arasına saçtıysan da, gittikleri ülkelerde onlara küçük bir mabet olacağım. Bu yüzden de ki: Rab Tanrı şöyle diyor: Sizi halkların arasından toplayacağım, dağıldığımız ülkelerden bir araya getireceğim ve size İsrail ülkesini vereceğim. Oraya gelecekler ve oradaki bütün iğrenç şeyleri ve bütün iğrençlikleri oradan kaldıracaklar. Onlara tek bir yürek vereceğim ve içinize yeni bir ruh koyacağım; etlerinden taş yüreği çıkarıp onlara etten bir yürek vereceğim. Ezeziel 11:14-19.

Yüz kırk dört binin toplanmasının “dağılma” ile ilişkisi konusunda söyleyeceklerimiz daha var; ancak önce, ele aldığımız bu dokuz atıfta Alfa ve Omega'nın imzasına ilişkin değerlendirmeyi toparlamamız gerekiyor.

Yaratılış'ın son üç bölümünde iki sınıf temsil edilir. Bir isyancılar sınıfı ve bir de bilgeler sınıfı. Her iki sınıf da "İşte yol budur, bu yolda yürüyün" diyen bir ses işitti, ama sınıflardan biri boru sesine kulak vermeyi ve eski yollarda yürümeyi reddetti. Yaratılış'ın 48-50. bölümlerindeki isyancılar sınıfı on üçüncü kabile tarafından temsil edilir.

Eski İsrail'in başlangıcında on üç oymak vardı ve modern İsrail'in başlangıcında on üç havari vardı. Diğer on iki havariden ayırt edilen o tek havari de, Efrayim'in diğer oymaklardan ayırt edilişi de isyanın sembolleridir. Kardeş White, Yahuda'ya doğrudan akılsız bir bakire der.

"Buğdayın arasında delice, akıllı kızlarla birlikte akılsız kızlar ve kandilleriyle birlikte kaplarında yağlı olmayanlar geçmişte vardı, gelecekte de olacaktır. Mesih'in yeryüzünde kurduğu kilisede açgözlü bir Yahuda vardı ve kilisenin tarihinin her döneminde Yahudalar olacaktır." Signs of the Times, 23 Ekim 1879.

Yahuda İskariot akılsız bir bakireydi; bir delice otuydu ve eğer akılsız bir bakireyse, o halde aynı zamanda Laodikyalıydı.

"Akılsız bakirelerle temsil edilen Kilise durumu, Laodikya durumu olarak da anılır." Review and Herald, 19 Ağustos 1890.

Yusuf'un iki oğlu, Yaratılış'ın kırk sekizinci bölümünde Yakup'tan birer bereket aldılar ve o andan itibaren “yarım kabileler” olarak anılırlar. Yarım kabile olsun olmasın, yine de kabileydiler.

Yahuda İskaryot'un daha önce sahip olduğu on ikinci yeri doldurmak için yerine Matyas seçildi. Yahuda bir öğrenciydi ve bu anlamda—Eski İsrail'in sonunda on üç öğrenci vardı; tıpkı başlangıçta on üç kabile olduğu gibi.

Yusuf'un oğlu Efrayim (on üçüncü kabile), kuzeydeki on kabile Yeroboam'ı desteklemek üzere birleşip krallığı kuzeyde on ve güneyde iki kabile olarak böldüğünde isyanın sembolü haline geldi. Neden Yusuf'un oğlu Efrayim'i, kardeşi Manaşşe yerine, isyanın sembolü olarak tanımlıyorum? Efrayim'le ilişkilendirilen isyan, Yakup'un on iki oğlunu kutsamasından önce, kırk sekizinci bölümde başlar. Kırk sekizinci bölümde Yakup önce Yusuf'un iki oğlunu kutsar. Manaşşe ilk doğan olduğundan, Yusuf oğullarının ilk kutsamasının Manaşşe'ye verilmesini bekler ve Yakup'un Efrayim'i seçmesine karşı çıkar.

Tanrı'nın seçilmişlerinin bir temsilcisi olarak Efrayim'in başlangıcı isyanın tanıklığını taşır ve Efrayim'in sonu, MÖ 723'ten 1798'e kadar uzanan Levililer 26'daki "yedi kez" dağıtılmasıdır. MÖ 723'te kuzeydeki on kabile, Efrayim krallığı (İsrail olarak da bilinir), Kutsal Kitap peygamberliğinde bir krallık olarak ölümcül bir yara aldı. O ölümcül yara, 1798'de papalık gücünün ve onun krallığının ölümcül bir yara almasıyla sonuçlanan bir zaman peygamberliğini başlattı. 1798'de papalık gücünün aldığı ölümcül yara, Daniel 11:45'te kuzey kralının "kendisine yardım edecek kimse olmadan sonuna geleceği" bildirilen Babil'in nihai düşüşünü örnekler. Son günlerdeki Babil'in isyanı ve düşüşü, 1798'de papalık gücünün isyanı ve düşüşüyle örneklenmişti; o da MÖ 723'te Efrayim (İsrail) krallığının isyanı ve düşüşüyle örneklenmişti; bu ise Yaratılış'ın sonunda belirtildiği gibi Yusuf'un babasının peygamberlik ilhamına karşı isyanıyla örneklenmişti.

Efrayim'in sembolü olduğu isyan, babasının (Yusuf'un) kendi babasına (Yakup'a) karşı isyanıyla başladı. Bu, sonunda kuzeydeki on kabilenin isyanına götürür; o da Levililer yirmi altıda "yedi kez" olarak temsil edilen "dağılma"ya yol açar. Kuzey krallığının dağıtıldığı dönem ikiye ayrılır: biri 538 yılında, diğeri 1798'de sona erer ve bunların hepsi, Vahiy kitabında sınama süresi kapanmadan hemen önce mührü açılan mesaja işaret eder. O mesaj Babil'in nihai düşüşünü tanımlar. Efrayim'in peygamberlik tarihinin her bir yol işaretinde isyan görülür. Tıpkı on üçüncü havari, Yahuda İskaryot'un isyanında olduğu gibi. Bunlar, on üç sayısını isyanın sembolü olarak belirleyen tanıklardan ikisidir. Ama kişi, Miller'in keşfettiği ilk hakikat üzerine inşa edilen ve Adventizm tarafından ilk terk edilen hakikat olan Adventizmin temelleri üzerinde durmuyorsa, bu kutsal gerçeklerin hiçbiri fark edilemez.

Yaratılış'ın sonu, ele aldığımız diğer tüm satırlarla uyumludur. Özetle:

Başlangıçta Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'tan oluşan göksel üçlü, aynı zamanda Söz olan Oğul tarafından gerçekleştirilen göklerin ve yerin yaratılışına tanıklık etti. Söz, Baba'dan insanlığa iletişimin kanalı oldu ve Söz, insanlığın Baba'yla iletişim kurmasının tek yoludur. Baba'nın mesajı, gökteki isyanından sonra Lucifer'in (ışık taşıyıcısının) yerini alan melek Cebrail'e Oğul tarafından verildi. Cebrail ışığı, yani mesajı alır ve onu, Baba'nın mesajını düşmüş yaratılmış aileye iletmekle görevlendirilmiş kutsal bir yaratılmış varlık olan bir peygambere teslim eder. Peygambere verilen mesaj yazıya geçirilir ve sonra insanlığa aktarılır. İletişim sürecinin her adımında mesaj kutsaldır; bu nedenle, düşmüş insanlar olan peygamberlerin kutsal olmaları

gerekir. Kutsal mesaj düşmüş insanlığın ellerine geçtiği noktada, insanlık, kutsal bir mesajı kutsal olmayan ellerle ele alma potansiyeline sahiptir. Böylece, kutsal mesajın ışığı hem aydınlığı hem de karanlığı doğurur. Mesaj, düşmüş insan ailesindekiler tarafından alındığında, her şeyi yaratmış olan yaratıcı gücün aynısını içerir; bu, o varlığı aklayan güçtür. İletişim sürecinin başlangıcı, iletişim sürecinin sonunu gösterir. Bu nedenle, mesaj işitilir, okunur ve tutulursa, mesaj düşmüş insanlığı Oğul'un suretine yeniden yaratır.

Ne mutlu bu peygamberliğin sözlerini okuyana, işitenlere ve onda yazılanlara uyanlara; çünkü zaman yakındır. Vahiy 1:3.

Yuhanna, araştırmacı yargının "son günlerinde" düşmüş insanlığı, arkalarında bir ses işitip geçmişe götürülen mesajı almak üzere geri dönenler olarak tasvir eder. Mesajı kabul eden ve onu hayatlarının bir parçası değil, hayatlarının bütünü yapanlar, işte orada ve o anda aklanırlar. Aklanmak, kutsal kılınmaktır. Baba'dan gönderilen mesajı okuyup işitenler, mesajı kabul edip kutsal kıldıklarında, bu, mesajın içindeki yaratıcı güç sayesinde. Yaratıcı güç, insanlar İbrahim gibi iman ettiklerinde, onları aklama işini gerçekleştirir. Mesaj, onların geri dönüp arkadaki sesi dinlemelerini buyurur; bu ses, temel hakikatler olan eski yollara götürür. Mesaj onları bütün hakikate yönlendirir ve onlar eski yollarda yürürken, aklanmışların yolunda yürümektedirler.

Ama doğruların yolu, gün tam aydınlanıncaya dek gittikçe parlayan bir ışık gibidir. Kötülerin yolu ise karanlık gibidir; neye takılıp düştüklerini bilmezler. Oğlum, sözlerime dikkat et; söylediklerime kulak ver. Gözlerinden ayrılmalarına izin verme; onları yüreğinin ortasında tut. Çünkü onları bulanlar için yaşandırlar ve tüm bedenleri için şifadır. Yüreğini bütün özenle koru; çünkü yaşamın kaynakları ondan çıkar. Ağzından çarpıklığı uzaklaştır, sapkın dudaklar senden uzak olsun. Gözlerin dosdoğru ileri baksın; bakışların önüne dümdüz yönelsin. Ayaklarının yolunu iyi düşün; bütün yolların sağlam olsun. Sağa da sola da sapma; ayağını kötülükten çek. Özdeyişler 4:18-27.

İletilen mesajla aklananlar, giderek artan bir ışığı temsil eden yolda yürürler; fakat aynı ışık, kötülerin yolunu buna karşılık daha da karanlık kılar. Işık karanlıktan ayrılır. Başlangıçta "ışık olsun" diye buyuran yaratıcı güç, sonunda da insanlık üzerinde başlangıçta ışığın yaptığıyla aynı etkiyi meydana getirir. Arkandan gelen sesi işitmeyi reddeden ve bu yüzden karanlık yolda yürümeyi seçen zümre, O'nun Sözü'nde "sendeleyip tökezler"; çünkü onlar temel taşına, eski denenmiş taşa takılırlar. Ses Alfa ve Omega'dır; ve aklananlar o sözleri işittiklerinde ve yüreklerini o sözlere yönelttiklerinde, o sözleri kalplerinin ortasında saklarlar; çünkü Alfa ve Omega onların yüreklerini babalara (geçmişe) çevirir ve babaların yürekleri de sona işaret eder.

Doğru kişinin yolu doğruluktur; ey en doğru olan, sen doğruların yolunu ölçersin. Evet, ey Rab, hükümlerinin yolunda seni bekledik; canımızın arzusu senin adına ve seni anmayadır. Geceleyin canımla seni arzuladım; evet, içimdeki ruhla seni erkenden arayacağım; çünkü hükümlerinin yeryüzünde olduğu zaman, yeryüzünün halkı doğruluğu öğrenir. Yeşaya 26:7-9.

Tanrı, doğruların yolunda yürüyenleri tartar, yani yargılar; bunu da yargılarının yeryüzünde olduğu "son günlerde" yapar. Doğrular, on bakire benzetmesindeki gecikme süresinde Rab'bi beklemiş olanlardır. Artan bilgi yolunda yürüyenlerin arzusu, Tanrı'nın adı, yani O'nun karakteri hakkında

gitgide daha derin bir anlayışa sahip olmaktır. Rab'lerini beklemiş olanlar, son uyarı mesajını ilan edenlerdir; çünkü onlar, kuşkusuz Vahiy'in on sekizinci bölümündeki ilk iç mesaj olan ve ardından ikinci, dış mesajın geldiği Gece Yarısı Çağırısı'nı ilan edenlerdir.

Bu olaylardan sonra, büyük bir yetkiye sahip olarak gökten inen başka bir melek gördüm; ve yeryüzü onun görkemiyle aydınlandı. Ve gür ve güçlü bir sesle haykırdı: “Büyük Babil yıkıldı, yıkıldı; cinlerin barınağı oldu, her pis ruhun sığınağı ve her pis ve iğrenç kuşun kafesi haline geldi. Çünkü bütün uluslar onun zinasının öfke şarabından içtiler; yeryüzünün kralları onunla zina ettiler; ve yeryüzünün tüccarları onun lükslerinin bolluğundan zenginleştiler.” Ve gökten başka bir ses işittim: “Çıkın ondan, ey halkım, onun günahlarına ortak olmayasınız ve onun belalarından pay almayasınız.” Vahiy 18:1-4.

Vahiy 18'in meleği 11 Eylül 2001'de indiğinde, Yedinci Gün Adventist Kilisesi eski yollara dönmeye yönelik son çağırısı reddetti. Böylece Amerika Birleşik Devletleri'nde gerçek Protestanlığın boynuzu olmayı bıraktı. O noktada, o güçlü sesin mesajını almayı ve yemeyi seçenler için bir sınama süreci başladı; tıpkı Adventizmin başlangıcında, 11 Ağustos 1840'ta Vahiy 10'un meleği indiğinde Yuhanna'nın örneğinde olduğu gibi. Birinci meleğin mesajı reddedildiğinde gerçek Protestanlığın görevini üstlenen ruhsal ulus ise, Adventizmin başlangıcında mürted Protestanlığın izinden gitti.

Gerçek Protestan boynuzu, o zaman, Vahiy onuncu bölümde meleğin elindeki küçük kitaptaki mesajı kabul edenlere verildi. 1840'tan 1844'e kadar Adventizmin başlangıcındaki sınama süreci, Adventizmin sonunda 11 Eylül 2001'den Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasasına kadar sürecek bir sınama sürecini temsil eder. 1840'tan 1844'e uzanan ilk tarih dilimi ile 11 Eylül 2001'de başlayan sınama süreci, Protestanlığın emanetini elinde tutan önceki imanlılar topluluğundan, gerçek Protestanlığın emanetini devralan yeni bir imanlılar topluluğuna doğru dönemsel bir geçişi işaret eder.

Aklanmışların yolunu ele alışımız açısından daha da önemlisi, o tarihsel süreç içinde gecikme zamanının başlangıcını işaretleyen bir hayal kırıklığının bulunmasıdır. Sadıklar bu zamanda Rablerini beklerler; bu zaman, Gece Yarısı Çağırısı mesajının mühürünün açılmasıyla sona erer. Adventizmin başlangıcındaki o sınama süreci, Gece Yarısı Çağırısı mesajının 22 Ekim 1844'te tamamlanmasıyla sona erdi. Sondaki sınama süreci ise, Yuhanna tarafından temsil edilenler için, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasasında sona erer. Sondaki Gece Yarısı Çağırısı mesajı, tıpkı başlangıçta olduğu gibi sona erecek; ayrıca Adventizmin başlangıcında Gece Yarısı Çağırısı mesajının mühürü, sınama sürecinin sona ermesinden önce açılmıştı. Başlangıçtaki Gece Yarısı Çağırısı mesajının mühürü şimdi sona açılmaktadır.

Aklanmış bilge bakireler, kötü ve akılsız bakireler bir ölüm antlaşmasına girerken, Tanrı'yla antlaşmaya girerler.

Onlara şöyle dedi: “Bu, yorgunu dinlendireceğiniz dinlenme; bu da ferahlıktır. Ne var ki dinlemek istemediler.” Ama Rab'bin sözü onlara buyruk üstüne buyruk, buyruk üstüne buyruk; satır üstüne satır, satır üstüne satır; biraz burada, biraz orada oldu; öyle ki gidip geriye düşsünler, kırılınsınlar, tuzağa düşsünler ve yakalansınlar. Bu nedenle, Yeruslaim'deki bu halka

hükmeden alaycı adamlar, Rab'bin sözünü işitin. Çünkü, "Ölümlerle bir antlaşma yaptık, ölümler diyarıyla da uzlaştık; taşkın kırbaç geçip gittiğinde bize gelmeyecek; çünkü yalanı sığınağımız yaptık ve sahtekârlığın altında saklandık" dediniz. Bu yüzden Rab Tanrı şöyle diyor: "İşte, Siyon'da temel için bir taş, sınanmış bir taş, değerli bir köşe taşı, sağlam bir temel koyuyorum; iman eden telaşa kapılmayacak." Yeşaya 28:12-16.

Aklanmış olanlar, Gece Yarısı Feryadı'nın kutsal mesajını kiliseye ulaştırırlar ve ardından, insanlığı Babil'den çıkmaya çağırırken ikinci sesin mesajını ilan ederler.

Böylece, dünyanın uyarılması için yapılan son çalışmada, kiliselere iki farklı çağrı yapılır. İkinci meleğin mesajı şudur: "Babil yıkıldı, yıkıldı, o büyük şehir; çünkü fuhuşunun gazabının şarabını bütün uluslara içirdi." Ve üçüncü meleğin mesajının yüksek sesli çağrısında gökten şöyle diyen bir ses iştilir: "Ey halkım, ondan dışarı çıkın ki onun günahlarına ortak olmayasınız ve onun belalarına uğramayasınız. Çünkü günahları göğe kadar ulaştı ve Tanrı onun kötülüklerini hatırladı." Review and Herald, 6 Aralık 1892.

Babil'den çıkan ve doğruların yolunda yürüyenlere katılanlar, göksel üçlünün adıyla temsil edilen vaftiz suyuyla sürüye kabul edilir. Aklananlar—ister şu anda Patmos'ta Yuhanna'ya iletilen mesajı işitenler olsun, ister daha sonra Babil'den çağrılanlar—hepsi Kutsal Ruh'u alarak aklanır. Kutsal Ruh'un tanrısallığı ile insanın beşeriyeti arasındaki birleşim, Mesih insan doğasını üzerine aldığında örnek olarak ortaya konulduğu gibi gerçekleşti. Yüz kırk dört bin, iki şahit ile temsil edildi: Yakup'un on iki oğlu ve on iki öğrenci. Kötüler, on üçüncü kabile ve on üçüncü öğrenci ile temsil edilir. Her iki örnekteki her iki "on üç" de Tanrı'ya kâhin olmaya çağrılmıştı; bu çağrıyı reddedenler Esav'la temsil edilirken, küçük kardeşi Yakup çağrıyı kabul edenleri temsil eder. Esav ve Yakup, dünyanın sonunda Laodikyalı Yedinci Gün Adventistlerini temsil eder. Bir grup, peygamberin yazıları aracılığıyla iletilen kutsal mesajı kabul eder ve İsrail'e dönüştürülür; oysa Esav adını korur.

Elbette Alfa ve Omega'ya dair bu dokuz satırda çok daha fazlası var; çünkü bu, Tanrı'nın sözündeki başlangıçların ve sonların yalnızca kısa bir özeti idi.

Dokuz tarih hattı, yaratılıştan İkinci Geliş'e kadar uzanan peygamberî tarihleri temsil eder. Başlangıç ve bitişlere ilişkin bu dokuz peygamberî çizginin tümü, Vahiy kitabının üçüncü bölümünün ilk üç ayetiyle doğrudan bağlantılıdır. Bu üç ayet, deneme süresi kapanmadan hemen önce mühürleri açılan İsa Mesih'in vahyinin Tanrı'nın yaratıcı gücünün bir tezahürü olduğunu belirtir. Musa'nın zamanından Vahiyçi Yuhanna'nın zamanına kadar tanıklık etmiş çeşitli tanıkların ifadelerinden böylesine karmaşık, iç içe geçmiş bir tanıklığı hangi başka güç inşa edebilirdi?

Ayakkabılarını çıkar, çünkü burası kutsal bir yerdir.